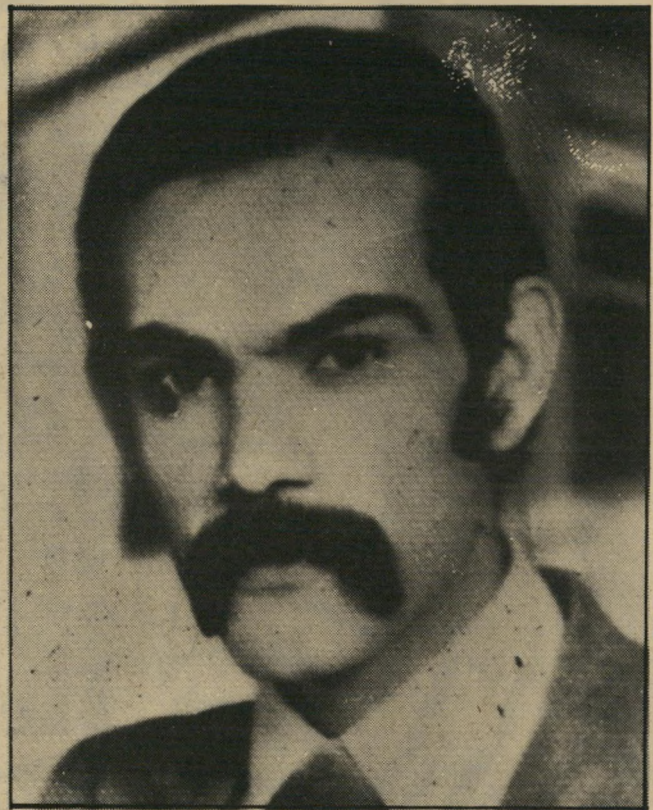

איפה

עליתי?

ה איש הסתבל על הגייר, הביט באדם שישב מולו, לקח את העט, וחתם.

עכשיו, כמה מזוה, הוא חש בהקלה. הכל מאחוריו. החברים שבגד בהם, המעצר, התוכנית שנכשלה. יהיה מה שיהיה, והכל, כנראה, נגזר.

ג'מאל חמדאן הורה. החוקרים שיש בו מולו חייבו בסיפוק, ועודרו את חמדאן בספיחה על השכם. "יהיה כפי רצונך, אולי אמרו לחמדאן, אתם ממילא תמיד יוצאים באיזה החלפת-שבויים. חמדאן סיפר הכל. הוא הודה שהתכוון להניח מיטען-חבלה. הוא סיפר שמי שגייס אותו היה עלי עפג'ני מעזה, שאף נתן לו את המיטען, וגם ביקש ממנו להטיל דימוידי על הצבא. חמי דאן סיפר הכל, וחתם על הדברים שסיפר בתאריך 21.8.85.

כל הלושה חודשים אחרי-כן הופיעו כי על הדברים הללו בכתב-אישום.

★★★

שי לוושה שבועות לפני שג'מאל סיפר לחוקרים שלו את כל מה שידע, והרגיש כמו שהרגיש, עבר מוצטפה רובי חוויה דומה. רובי הורה שעלי עפג'ני חיפש נשק, וסיפר שהוא התכוון לנסוע לירדן, לעבור אימונים צבאיים. גם הדברים האלה הופיעו בכתב-האישום.

עלי עפג'ני, תושב עזה בן 37 מוזכר גם בחודאה הזאת. זה לא אמור להפי תיע. עפג'ני היה חבר פת"ח עוד משנת 1971, וביתו נהרס על-ידי כוחות-הביטחון בי-1975.

עכשיו, באוגוסט 1985 שמו מוזכר שוב, בשתי הודאות שונות, של שני עצירים שונים, בשני עניינים שונים. עפג'ני מוזכר כאיש המפעיל, המגייס, נותן ההוראות.

★★★

ה הודאות האלה, שניתנו בחודש 1985, אינן מתפרסמות בעיתונים. עפג'ני, שיש לו תנות בגדים בעזה, ממי שפך לעבור כחנות, יום אחרי יום, שבוע אחרי שבוע. אף אחד לא מפריע לעשות את זה. למרות זאת, ולמרות ששום דבר לא מתפרסם בכלי-התיקשורת, מחליט עפג'ני לעזוב, יחד עם מיטפתו, את עזה, ולעבור למצרים. בתחנת הגבול נותנים לאשתו לעבור. עפג'ני מוחזר הביתה. התאריך: אמצע חודש אוקיטובר.

עפג'ני מתקשר עם סלמי אל-צברי. אל-צברי הוא כרווי מרפיח הוא נוסע בכלי-רכב שיש עליהם לוחיות יזהיר ישראליות, יש לו נשק שהוא נרי

אותו לאל-עזומה. כרווי מבאר-שבוע. אמר אל-מצרי, ליטף את האקדח שהוא מחזיק ברשיון, ונכנס למכונית שלו. עבר חודש. עברו חודשיים. שלושה. איפה עלי?

"הוא ככלא. בעצם, הוא ככלא הישראלי. ואם תפתחו את הפה, זה יהיה הסוף שלכם", ככה אמר אל-מצרי, הכרווי, בפעם האחרונה שמישפחת עפג'ני נידנדה לו.

★★★

"איך אני יכול להגיע לכרווי? זה יותר קשה מאשר להגיע לשימעון פרס."

עדל עפג'ני, אח של עלי, העברית שלו לא טובה. אנתנו נעזרים במתורגמן.

מה עשית?

"הלכנו למיטרה."

לא סחדת?

"מה יש לי לפחד? אולי אח שלי כפת", זה נכון, אבל הוא בן-אדם, לא?

ושום תיק פלילי לא נפתח. ★★

מה שנישאר, זה בית-הדין הגני בהלצדק. עורכת-הדין לאה צמל, המייצגת את אבא של עלי, פנתה אל בית-המישפט וטענה בשמו של אחמד עפג'ני כי "חשודה היא העובדה שהנעדר לא נעצר במשך שלושה חודשים, למרות שמעצרו התבקש מחומרה-החקירות שהיה בידי השב"כ". היא גם מוסיפה, שחקירתו של המבריח לא התנהלה כשורה, ואילו היה מרובר בנעדר שהמשיבים חפצים ביקרו, היו עושים מאמצים נרחבים יותר בחקירתם במיקרה זה.

העותר, שהוא אבא של עלי, שהלך בלילה אל הגבול לפני שנתיים, ומאן נעלם, טוען ש"לאור תוצאות החקירה השיטחית אין ספק כי קיימים קושרי גומלין חרמ-שמעיים בין מי מזרועות הביטחון לבין המבריח (הכרווי מרפיח) וככה, מגיע אחמד עפג'ני למסקנה בלתי-נמנעת כי נרקמה קנוניה נגד

האם זה מזכיר את האוטובוס בקו 300? איש פת"ח החליט לעבור את הגבול, ועיקבותיו נעלמו

כנו. קנוניה עצמאית של המבריח, או קנוניה שנקמה בדברים גבוהים יותר ובנו נפל לה קורבן.

ככה טוען אבא של עלי, ומבקש מבית-המישפט לחייב את מיטרת-ישראל, את שרות-הביטחון-הכללי ואשר-הביטחון של מדינת-ישראל להשיב אם משהו מהם מחזיק או החזיק בעלי הבן שלו, ואם הם יודעים, באיזו שהיא דרך, מה עלה בגורלו. אבא של עלי מבקש מבית-המישפט לחייב את המיטרת להשיב מרוע לא ינהלו חקירי אמיתית ומקפת, בכל האמצעים שעומדים לרשותם, ושיגידו לו, לאבא של עלי, אם הבן שלו, שנעלם לפני שני תיים, פעל כסוכן של משהו מהם, והוא עקב כך, הוא חוסל.

בית-המישפט הקשיב בתוסמת-לב, והורה לשר-הביטחון, למיטרת-ישראל, ולשרות-הביטחון-הכללי להגיש תצהירים מלאים, כמבוקש. ורק שלא יסתבר, חלילה, שעלי עפג'ני, איש הפת"ח, ניסה לברוח למצריים באוטובוס, בקו 300.

יונתן שבי-אור

רוצים לעשות לו משהו? אהלן וסהלן, שיעשו לו מישפט. אבל שיגידו לי איפה הוא."

אולי הוא במצריים?

"לא יכול להיות, לפת"ח שם הוא לא הגיע."

אולי הוא נהרג על ידי המצרים, כאשר ניסה לעבור את הגבול?

"לא, לא, היינו במצריים, ודיברנו עם השילטונות. שום דבר כזה לא היה. מי זה היינו?"

אנחנו המיטרה.

מה עם הכרווי מבאר-שבוע אל-עזומה?

"מה איתו. אנתנו לא יודעים איפה הוא."

גם מיטרת-ישראל אינה יודעת איפה הוא. בחודש דצמבר 1986 הודיע ראש לישכת-החקירות בעזה שהמיטרה המקומית מסיקה שהמבריח לא הבריח (המבריח זה אל-מצרי, הכרווי מרפיח), והכתובת של אל-עזומה לא ידועה לו, ולכן הם, המיטרה, לא חיפשו אותו.

לעפג'ני שהוא יעביר אותו לצד השני של הגבול, למצרים. השכר שאל-צברי יקבל נקבע לשלוש מאות לירות מצריות.

בליל ה-27.10.85 נפרד עפג'ני מהמישפחה שלו, אומר שלום לאחים, מנסק את אחמד חסן אל-עפג'ני, אבא שלו, ויוצא עם אל-צברי אל הלילה, אל הגבול. הפרידה, הוא חושב, בטח תהיה ארוכה. כפעם הבאה שיראה אותם זה יהיה רק אחרי השלום. כאן, בעזה, הוא שרוף.

★★★

כך אולי חשב עלי עפג'ני, ויצא אל הלילה, עם הכרווי מרפיח ש" היה צריך להביא אותו אל הצד השני של הגבול. כבית, בעזה, נשאר האב, שחיכה לסמך-חיים מהבן.

חיכה יום. חיכה יומיים. חיכה שבוע. אחרי השבוע הופיע אל-מצרי, הבדי ווי מרפיח, וביקש את שלוש מאות הגיני שהובטחו לו.

"איפה עלי?" שאל האב את אל-מצרי.

רי. "במצריים."

"אתה תקבל את הכסף כאשר אשמע ממנו."

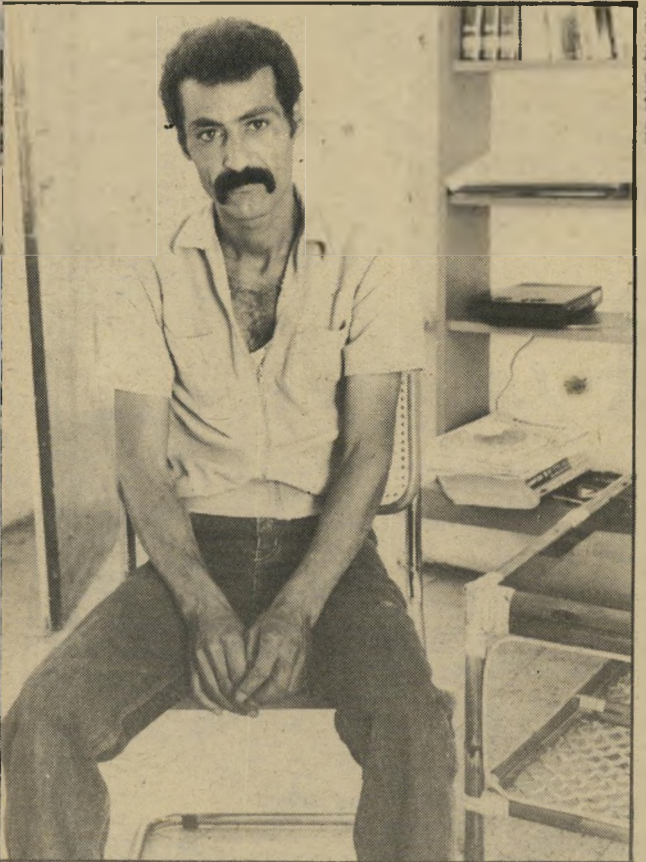
ככה פסק האב, כשליכו מנבא לו רעות.

עפג'ני, עלי עפג'ני, הוא לא יתום, הוא חבר הפת"ח. במישרים בקאהיר לא שמעו עליו. בעמאן לא שמעו עליו. אחמד עפג'ני, אבא של עלי, חזר אל המבריח הכרווי.

"איפה עלי?" עכשיו, הכרווי אומר משהו חרש.

"אני, מספר אל-מצרי, "לא העברתי את עלי. אני מסרתי אותו למחמוד אל-עזומה, והוא, אל-עזומה, היה זה ש" העביר אותו."

אבל אמרת שהוא עבר? מה אמרתי, מי אמרתי. מסרתי.

אח עדל עפג'ני

— אבל הוא בן-אדם, לא?

נעלם עלי עפג'ני

— אולי אח שלי בפת"ח